

PARENTING PARADIGMS IN TODAY'S ROMANIAN SOCIETY

Mareş Gabriel^{1*}

¹"Vasile Alecsandri" University of Bacău, Romania

¹"Alexandru Ioan Cuza" University of Iaşi, Romania

Keywords: *educational paradigm, parent education, tradition, change.*

Abstract

This article aims to highlight the parents' role in the children's education and in relation to the children's formation process, parts that have experienced lately a series of significant modifications not only in today's Romanian society. The article also summarizes several landmark moments for Romanian parenting, with no pretense of exhausting this area. Starting from the "scientific revolution" proposed by Thomas Khun, various paradigmatic models found in the educational sciences are approached, after which, at the end of the article, a series of parenting particularizations are made specifically for the Romanian society.

1. Introduction

Until recently, parenting was not a priority for the Romanian educational policies; only in the last few years people started talking more and more about supporting the initiation, training and developing the parental skills as a mission that the state must undertake if one wants that "the education of children and youths to become a coherent, effective action that would give everyone equal chances", as stated in the Study regarding the necessity of implementing the Integrated National Strategy for Training and Developing Parental Skills (2011).

The traditional perspective that characterizes the Romanian society still sees education as being "...the action exerted by adult generations on the ones who are not mature enough yet for the social life. Its goal is to provoke and develop in children a certain number of physical, intellectual, and moral states that are demanded from them by both the political society in its entirety, and the special environment in which they must live" (Durkheim, 1980).

A careful analysis of these paradigmatic modifications can be considered a starting point also for a new approach of the role played by parents in the field of physical education.

2. Material and methods

Research Aim and Objectives. This study *aims* to highlight a series of

* E-mail: gabigmares@yahoo.com

paradigmatic changes in parenting in today's Romanian society.

The *objectives of the research* envisaged to:

- analyze the professional literature in order to identify the current tendencies in parenting;
- identify the normative acts that refer to and can influence the paradigm changes in parenting.

Research Hypothesis. Presumably, over the last decades, parenting has known significant paradigmatic modifications in today's Romanian society.

The *research methods* used here were: the analysis of the bibliographical materials, the analysis of the contents, the graphical representations. This article was elaborated starting from the critical analysis of professional literature, from the analysis of several parenting paradigmatic models, as well as from the analysis of the concept of paradigm proposed by Thomas Khun.

3. Results and discussions

Starting from the ideas mentioned above, it can be said that the traditional, conservative attitude begins to be anachronistic, compared to the way in which the society and its needs evolve. Until recently, "to be a parent" was considered to be "a given" that comes with the birth of a child, however, gradually, because of the modern world challenges, "to be a parent" becomes a role that is learned using not only the traditional, empirical knowledge, but also science. Thus, authors such as Newbergers (1980), in the theory regarding the social-cognitive development, claim that the parental experience changes people.

The parental role often affects even one's personal identity, and sometimes it changes fundamentally one's existential meaning, influencing the individual's entire life course. Beyond all that, parents remain faithful to familial models that they have learned over the course of their own formation, thus perpetuating to the next generations both the positive and the negative aspects.

One can subscribe to the assertion that "family has played and plays an important role in the children's lives (...) family represents the first socializing environment characterized by emotional security, support, cooperation, common life, common aspirations and interests" (Gherguţ, 2005).

Parenting is a problem and it becomes a necessity not just for Romania, but also for Europe; thus in December 2006, the *Recommendation Rec (2006) 19 of the Committee of Ministers to member states on policy to support positive parenting* emphasizes the importance of parenting and gives a series of recommendations for all EU states. These measures and recommendations aim to create special support policies for parenting. The very important aspects considered by the CM of the EU are comprised in the above-mentioned Recommendation, and are referring to a set of core elements for family policies. These elements are: a) general policy measures, b) positive parenting, c) support services for parents, d) support services for parents risking social exclusion, e) guidelines for professionals.

At a European level, there is a set of documents referring to the role

played by parents in the formation and education of children - an element that is still not present enough in the Romanian legislation and socio-educational policies, policies that mention parenting without clear directions or laws.

One can see that in order to maintain the children's interest, one needs to create a new kind of parenting, founded on knowledge, participation, dialog, as well as on the collaboration with education and psychology professionals, political decision-makers and public figures.

The science of education "is a science of paradigms, it is a *normal* and *mature* science, capable to solve the specific problems of a vast and complex *subject*, the education" (Bârzea, 1995). Unfortunately, the cited author limits his examples of educational paradigms to schools. Another view on the educational sciences paradigmatic system belongs to Momanu (2002), Joița (2007, 2009), who showed that in regards to the Educational Sciences, the paradigms relate to a set of reference poles. Thus, in relation to the *subject*, the spiritualist and the personalist or humanist paradigms are developed, while in relation to the *content*, the academic paradigm was developed, and in relation to the *social pole*, the social paradigm was developed, of which Ezichil (2013) stated that "it proposes another educational approach, which is to be applied to all types of educational systems and organizations in the modern society".

From the perspective of the *interactionist pole*, three paradigmatic currents were formed: the constructivist paradigm, the social-cognitive paradigm, and the technological paradigm. Another attempt to classify the paradigmatic models, proposed by Joița (2009), brings another organization of the current educational paradigms, talking about: the complexity paradigm, the integrativeness paradigm, the pedagogical knowledge construction paradigm, the modernity paradigm, the postmodernity paradigm, the reflection and interpretation paradigm, the qualitative research paradigm, the pedagogical scientific discourse paradigm, the teacher professionalization paradigm, the identity paradigm.

In education, including parenting, the paradigm changes appear only when the philosophical perspective on a field of research is modified, and currently we are witnessing this kind of paradigmatic change. It can be said that the parents' role in the children's education and in relation to the children's formation process, has experienced a series of significant modifications in today's Romanian society. From the perspective of family-offered education, there is a dispute between the children's desire and need to be responsible and protagonists of their own formation, and the parents' need to model their children according to their own aspirations and needs. The article "*The Old Parenting Paradigm*", published on <http://www.teach-through-love.com/old-parenting-paradigm.html>, even if it refers to an American cultural context, identifies a series of references to paradigms related to parenting (Table 1), paradigms that are applicable in most parts also to the Romanian cultural-educational model. Thus, the *old paradigms* of parenting were centered on the behavioral control of the children and on "directing" them toward what the adults expects of them. According to the traditionalist educational models,

physical punishment, authoritarian parenting style, discretionary reward and punishment systems, were not only accepted, but encouraged even.

Table 1. Paradigmatic parenting models
(source: <http://www.teach-through-love.com/old-parenting-paradigm.html>)

Traditional paradigm	New paradigm
<i>Conditional love</i>	<i>Unconditional love</i>
<i>Judgment</i>	<i>Empathy</i>
<i>Discipline</i>	<i>Guidance</i>
<i>Control</i>	<i>Freedom with limits</i>
<i>Punishment</i>	<i>Problem-solving</i>
<i>Respect for elders/authority</i>	<i>Respect for all</i>

In traditionalist models, the parent-child relationship is unidirectional, the parent being the absolute expert when it comes to life experience, the holder of all truths and the "regulator" of the life model that the child must follow. For a large portion of the Romanian society, "one of the biggest challenges in adopting a parenting strategy that would respect the child's rights is the belief that children learn if they are hurt or punished" (Save the Children Organization, 2012).

The *new paradigms* of parenting are built on cognitive-behaviorist principles, with references to a rational positioning of the parents in relation to their children, their behaviors and education. Thus, one can see a perspective shift in the relationship with the children, in the sense that the parents start to position themselves as partners and not as "directors of the children's life", going from the all-knowing parents to the parents who have to learn how to be parents.

The new paradigms, as they are defined in the above-mentioned source, were adopted also by the Romanian society through legislative modifications, by conceiving and applying the child protection law (Law 272/2004) and by Romania signing the Declaration of the Rights of the Child. To this it must be added the fact that, on one hand, after the nineties the number of psycho-pedagogy specialists has increased and their social role has begun to be felt, while on the other hand, the role of parenting programs offered by various NGOs has begun also to be felt, especially in regards to the programs mentioned at the beginning of this article.

As one can easily see, the "new paradigms" give children the opportunity to develop according to their own needs, being able to enjoy freedom in their growth and development, thus becoming responsible of their own formative route. The parents' life experience, according to the new paradigms, is no longer a guarantee for the success of the "younger generation", and is not anymore automatically a certification of parental expertise.

Another approach of the parenting paradigms is multidimensional, proposing the approach of the problematic analyzed:

- from the *perspective of parenting* regarded as a process of parents'

education; in this sense, Kirschenbaum (2010) proposed a new division of parenting paradigms starting from the *old paradigm*, which says that "caring for children is the parents' task", alternatively proposing a *new paradigm*: "caring for children is the parents' task, who, in their turn, need the school support in order to fulfill their task". The need for the paradigmatic shift originates, in the opinion of the above-mentioned author, in the problems that children have to deal with at the beginning of the schooling process.

- from the *perspective of the communication relationship* (Table 2), the author states that the traditional perspective was characterized by unidirectionality, from school to family, the paradigmatic model proposed by Kirschenbaum (2010) having the following alternative structure:

Table 2. *Paradigmatic models from the perspective of the communication relationship Based on Kirschenbaum (2010)*

Old paradigm	New paradigm
Communication is occasional	Communication must be frequent (continuous)
Communication is unidirectional from school to family	Communication is bidirectional
Limited communication methods	Multiple communication methods
Cultural-linguistic homogeneity	Cultural-linguistic sensitivity/openness

The new proposed paradigms take into account the technological changes in today's society, changes that can make these new paradigms not be purely theoretical, but also functional.

- from the *perspective of school involvement: the old paradigm* referenced the voluntary involvement of parents in various events, having various (occasional) roles. *The new paradigm* adds: learning events structured for families. Similarly to the American model, gradually, also in the Romanian school parents start becoming involved in the learning activity through thematic lectures with the parents, through "fun" learning activities together with children, and implicitly through activities that involve physical exercise and physical education.

- from the perspective of *getting involved in doing homework*, the *old paradigm* states that the parents monitor and if they can, even helps, while the *new paradigm* adds the concept of participation. The paradigm of participation is the one that can help the parents evaluate correctly the children's potential, to identify possible learning problems, to make the children feel more confident, and to become, themselves, more confident.

Starting also from the perspective of the relationship with the school, Alvino, in 1985 (as cited in Crețu, 1998), proposes a new model of approaching the parents' relationship with the school, the parents' key roles being considered to be the following: learner, helper, supporter of positive image about school,

complementary source of information for school, educational resource, as an educator and initiator of change in school.

The stringent need to adapt of the school and of the family to the increasingly varied educational needs, to the learning and developing particularities of each child and parent (Turliuc & Marici, 2013) is reflected also in the concept of *education for all*, which was launched in Jomtiem, during the *World Conference on Education for All* (1990), and was reaffirmed after ten years in Dakar, a concept doubled by the one of life long learning (LLL), which generously also includes the parents. Cojocaru, thought, in this sense, that: "the parent is considered to be the person who must develop his or her parental abilities under conditions where the social expectations and demands modify according to ideological reasons" (Cojocaru & Cojocaru, 2011).

It would be better if parenting was not centered on what parents do wrong or on the non-interventionist approaches, but, on the contrary, on the parents knowing and respecting their own rights and obligations and their children's, in order to build a quality family life. The need to educate parents comes also from the fact that the challenges of today's world are much more varied, and sometimes parents do not have even the minimal skills to identify sources of danger in the formation of the child, for example the parents' lack of or reduced computer skills can be a premise for exposing children to risks involving the Internet, involving children with parents in athletic activities that are unsuited to the children's stage of motor and psycho-motor development, etc.

4. Conclusions

In Romania, the concept of parenting is in a process of emerging, even if it does not develop through a very strong involvement of educational sciences specialists.

Currently, one cannot speak about the emergence of Romanian parenting models, the programs developed so far being more psychological, focused rather on the parents' ability to "manage" the relationship and the behavior of the child.

The parenting activities in Romanian school are still tied to an obsolete and dysfunctional, teacher-centered model that often ignores the fact that parents need to become themselves competent for educating their own children.

The problematic of parenting is "global", the educational challenges that parents from different countries and cultures are confronted with having a consistent, common core, generated by the specificity of our times, characterized by the mobility of people, information, computer/technological discoveries, goods, etc. All of these have as a consequence the emergence of new paradigmatic shifts in parenting.

References

1. CREȚU, C. (1998). *Curriculum diferențiat și personalizat*, Iași: Polirom;
2. COJOCARU, D., COJOCARU, Ș. (2011). *Educația parentală în România*, Buzău: Alpha MDN;

3. DURKHEIM, E. (1980). *Educație și sociologie*, Bucharest : E.D.P.;
4. GHERGUȚ, A. (2005). *Sinteze de psihopedagogie specială*. Iași: Polirom;
5. JOIȚA, E. (2007). *Profesorul și alternativa constructivistă a instruirii. Material – suport pedagogic pentru studenții – viitori profesori (II)*, Iași: Institutul European;
6. JOIȚA, E. (2009). *Știința educației prin paradigme. Pedagogia „văzută cu alți ochi”*, Iași: Institutul European;
7. KIRSCHENBAUM, H. WARNER, M. (2010). *Parents and the new paradigm*, New York: University of Rochester;
8. MOMANU, M. (2002). *Introducere în teoria educației*, Iași: Polirom;
9. MOMANU, M. (2012). The Pedagogical Dimension of Indoctrination: Criticism of Indoctrination and the Constructivism in Education, *Meta: Research in Hermeneutics, Phenomenology, and Practical Philosophy, 1 (IV)*, 88-105;
10. NEWBERGER, MOORE C. (1980). The Cognitive Structure of Parenthood: Designing a Descriptive Measure, *New Directions for Child Development, 7*;
11. TURLIUC, M. N., MARICI, M. (2013). What do Romanian Parents and Adolescents Have Conflicts About?, *Revista de cercetare și intervenție socială, vol. 42*, 28-49;
12. SAVE THE CHILDREN ORGANIZATION. (2012). *Ghid pentru dezvoltarea relațiilor sănătoase între părinți și copii: o abordare pozitivă, bazată pe respectarea drepturilor copiilor*, Bucharest: Speed Promotion;
13. UNICEF Romania, Fundația Copiii Noștri, M.E.C.T.S. (2011). *Sudiu privind necesitatea implementării Strategiei Naționale Integrate de Formare și Dezvoltare a Competențelor Parentale*, București;
14. UNICEF. (1990). *Meeting Basic Learning Needs: A Vision for the 1990s Background Document*, World Conference on Education for All. Meeting Basic Learning Needs, Jomtien, Thailand;
15. RECOMMENDATION REC. (2006). *19 of the Committee of Ministers to member states on policy to support positive parenting* (Adopted by the Committee of Ministers on 13 December 2006 at the 983rd meeting of the Ministers' Deputies);
16. <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/Lex ... 3ARO%3APDF>, 2014;
17. http://www.euractiv.ro/uniuneauropeana/articles%7CdisplayArticle/articleID_16166/Dosar-Romania-si-reforma-europeana-in-educatie-de-la-Bologna-la-Leuven.html, 2015;
18. <http://www.educationrevolution.org/blog/parents-and-the-new-paradigm/2015>;
19. <http://www.examiner.com/article/the-shift-away-from-traditional-parenting-part-i>, 2014;
20. [https://wcd.coe.int/ViewDoc.jsp?Ref=CM\(2006\)194&Language=lanEnglish&Ver=add&Site=COE&BackColorInternet=DBDCF2&BackColorIntranet=FDC864&BackColorLogged=FDC864](https://wcd.coe.int/ViewDoc.jsp?Ref=CM(2006)194&Language=lanEnglish&Ver=add&Site=COE&BackColorInternet=DBDCF2&BackColorIntranet=FDC864&BackColorLogged=FDC864), 2014.

PARADIGME ALE EDUCAȚIEI PĂRINȚILOR ÎN SOCIETATEA ROMÂNEASCĂ ACTUALĂ

Mareş Gabriel¹

¹ "Vasile Alecsandri" University of Bacău

¹ "Alexandru Ioan Cuza" University of Iași

Cuvinte cheie: *paradigma educatională, educația părinților, tradiție, schimbare.*

Rezumat

Prezentul articol își propune să reliefeze locul și rolul părinților în educația copiilor și în relația cu procesul de formare al acestora, poziționări care au suferit în ultimul interval de timp o serie de modificări semnificative nu numai în societatea românească contemporană. Articolul face o trecere în revistă și a unor momente de reper pentru educația părinților din România, fără a emite pretenția acoperirii acestei arii de referință. Plecând de la "revoluția științifică" propusă de Thomas Khun sunt abordate diferite modele paradigmatiche vehiculate în domeniul științelor educației, pentru ca în partea finală a prezentului articol să realizăm o serie de particularizări ale paradigmatelor educației părinților la specificul societății românești.

1. Introducere

Până nu demult educația părinților nu a reprezentat o prioritate în politicile educaționale din România, abia în ultimii ani se vorbește din ce în ce mai mult despre susținerea inițierii, formării și dezvoltării competențelor parentale ca misiune pe care statul trebuie să și-o asume dacă dorim ca "educația copilului și tinerilor să devină o acțiune coerentă, eficientă și care să ofere șanse egale tuturor" se afirmă în: *Studiu privind necesitatea implementării Strategiei Naționale Integrate de Formare și Dezvoltare a Competențelor Parentale*, (2011). Prespectivă tradiționalistă, perspectivă ce caracterizează societatea românească rămâne la definiția educației ca "... acțiunea exercitată de generațiile adulte asupra celor care nu sunt coapte încă pentru viața socială. Ea are ca obiect să provoace și să dezvolte la copil un număr oarecare de stări fizice, intelectuale și morale pe care le reclamă de la el atât societatea politică în ansamblul ei, cât și mediul special căruia îi este destinat" (Durkheim, 1980)

Considerăm că analiza atentă a acestor modificări paradigmatiche poate fi un punct de plecare și pentru o nouă abordare a rolului părinților și în domeniul educației fizice.

1. Material și metode

Scopul și obiectivele cercetării. Prezentul studiu are ca scop să evidențieze o serie de schimbări paradigmatiche apărute la nivelul educației părinților din societatea românească contemporană.

Obiectivele cercetării au urmărit:

1. realizarea unei analize a literaturii de specialitate pentru a identifica tendințele contemporane ale educației părinților
2. identificarea actelor cu caracter normativ ce se referă și pot influența schimbările de paradigme în educația părinților.

Ipoteza cercetării. Se presupune că, în ultimele decenii, educația părinților a cunoscut modificări paradigmatiche semnificative în societatea românească contemporană.

Metodele de cercetare folosite în cercetare au fost: analiza materialelor bibliografice, analiza conținuturilor, reprezentarea grafică.

Prezentul articol a fost elaborat plecând de la analiza critică a literaturii de specialitate, de la analiza unor modele paradigmatiche din educația părinților, precum și de la analiza conceptului de paradigmă propus de de Thomas Khun.

2. Rezultate și discuții

Plecând de la cele mai sus amintite, putem afirma că atitudinea tradiționalistă, conservatoare, capătă un caracter anacronic față de modul în care evoluează societatea și nevoile ei. Până nu demult se considera ca “a fi părinte” este “un dar/dat” ce vine odată cu apariția copilului, însă treptat, treptat, datorită provocărilor lumii contemporane, “a fi părinte” devine un rol ce se învață făcând apel nu numai la zestrea de cunoștințe empirice, tradiționale ci și la știință. Astfel, autori precum Newbergers, (1980) în teoria despre dezvoltarea social-cognitivă susțin că experiența parentală modifică oamenii.

Rolul parental afectează adesea chiar identitatea personală și uneori schimbă într-o manieră fundamentală sensul existențial, influențând prin aceasta întregul curs al vieții individului. Dincolo de toate acestea părinții rămân tributari unor modele familiale pe care le-au însușit de-a lungul propriului parcurs de formare perpetuând generațiilor următoare atât aspectele cu caracter pozitiv cât și cele cu caracter negativ.

Putem subscrie afirmației că: “familia a avut și are un rol important în viața copilului, (...) familia reprezintă primul mediu de socializare caracterizat prin securitate afectivă, susținere, sprijin, cooperare, viață comună, aspirații și interese comune.” (Gherguț, 2005).

Educația părinților este o problemă și devine o necesitate nu doar pentru Romania ci pentru întreaga Europă, astfel în decembrie 2006, *Recommendation Rec (2006) 19 of the Committee of Ministers to member states on policy to support positive parenting*, subliniază importanța educației parentale și se fac o serie de recomandări tuturor statelor membre UE.

Aceste măsuri și recomandări au ca finalitate realizarea unor politici speciale de suport pentru educația părinților. Aspectele considerate de C.M. al U.E deosebit de importante sunt cuprinse în Recomandarea mai sus amintită și se referă la un set de core-elemente ale politicilor legate de familie. Aceste elemente sunt: a) măsuri politice generale, b) parentingul pozitiv, c) servicii de suport pentru părinți, d) servicii de suport pentru părinții în risc de excludere

socială, e) ghiduri directe pentru profesioniști.

La nivel european există conturat un set de documente ce fac referire la rolul părinților în formarea și educația copiilor – element ce este încă deficitar în legislația și în politicile socio-educative din România, politici care fac trimiteri la nevoia de educație a părinților fără a contura linii directe sau legislative în acest sens. Constatăm că spre a susține interesul superior al copilului este nevoie să conturăm o nouă educație a părinților fundamentată pe cunoaștere, participare, dialog, precum și pe colaborarea cu profesioniștii din educație, psihologie, cu decidenți politici și autorități publice.

Știința educației ”este o știință a paradigmatelor, este o știință *normală* și *matură*, abilitată să rezolve problemele specifice ale unui *obiect* destul de vast și complex, educația (Cezar Bârzea, 1995). Din nefericire, autorul citat ne oferă un exemplu al paradigmatelor educaționale limitându-se doar la spațiul școlar.

O altă viziune asupra sistemului paradigmatic din științele educației este adusă de (Momanu, 2002), (Joița, 2007), (Joița, 2009) care arătau că pentru domeniul Științelor educației, paradigmele sunt raportate la un set de poli de referință. Astfel în raport cu *subiectul* este dezvoltată paradigma spiritualistă și cea personalistă sau umanistă, în raport cu *conținutul* a fost dezvoltată paradigma academică, în raport cu *polul social* s-a conturat paradigmă socială, paradigmă despre care (Ezichil, 2013) afirma că: “propune o altă abordare în educație, abordare ce va va fi aplicată tuturor tipurilor de sisteme de educație și organizațiilor din societatea modernă.

Din perspectiva *polului interacționalist*, s-au conturat trei curente paradigmatic: paradigma constructivistă, paradigma socio-cognitivă, paradigma tehnologică. O altă încercare de clasificare a modelelor paradigmatic propusă de (Joița, 2009) aduce o altă organizare a paradigmatelor educaționale contemporane vorbind despre: paradigma complexității, paradigma integrativității, paradigma construcției cunoașterii pedagogice, paradigma modernității, postmodernității, paradigma reflecției, reflexivității și interpretării, paradigma cercetării calitative, paradigma discursului științific pedagogic, paradigma profesionalizării educatorului, paradigma identității.

În educație, inclusiv în educația părinților, schimbările de paradigme apar atunci când perspectiva filosofică asupra domeniului nostru de cercetare se modifică, la o astfel de schimbare paradigmatică asistăm și în acest moment.

Putem afirma că locul și rolul părinților în educația copiilor și în relația cu procesul de formare al acestora au suferit o serie de modificări semnificative în societatea românească contemporană. Din perspectiva educației oferite de familie asistăm la o dispută între dorința și nevoia copilului de a fi responsabil și actor principal al propriei sale formări și dorința părintelui de a fi modelatorul devenirii copilului conform propriilor aspirații și nevoi.

În articolul: “*The Old Parenting Paradigm*”, publicat pe site-ul <http://www.teach-through-love.com/old-parenting-paradigm.html>, chiar dacă se face referire la contextul cultural american, identificăm o serie de referiri la paradigmele ce țin de aria educației părinților (tabelul nr.1), paradigme

aplicabile în cea mai mare parte și modelului cultural-educățional românesc.

Astfel, *vechile paradigme* ale educației părinților erau centrate pe latura controlului comportamental al copilului și pe “direcționarea” lui către ceea ce aștepta adultul de la el.

Conform modelelor educaționale tradiționaliste, pedeapsa corporală, stilul de parenting autoritar, sistemele de recompensă și pedeapsă discreționară nu numai că erau acceptate, dar chiar încurajate.

Tablelul 1. *Modele paradigmaticice din perspectiva educației părinților.*
(sursa: <http://www.teach-through-love.com/old-parenting-paradigm.html>)

Paradigma tradițională	Noua paradigmă
<i>Dragoste condiționată</i>	<i>Dragoste necondiționată</i>
<i>Evaluare / judecare</i>	<i>Empatie</i>
<i>Disciplină</i>	<i>Îndrumare</i>
<i>Control</i>	<i>Libertate (controlată/în anumite limite)</i>
<i>Pedeapsă</i>	<i>Rezolvare de probleme</i>
<i>Respect pentru autorități /vârstnici</i>	<i>Respect pentru toți</i>

În modelele tradiționaliste, relația părinte-copil are caracter unidirecțional, părintele fiind expertul absolut în materie de experiență de viață, deținătorul tuturor adevărurilor și “reglementatorul” modelului de viață pe care trebuie să o urmeze copilul.

Pentru o mare parte a societății românești “una dintre cele mai mari provocări în a adopta o strategie de educație parentală care să respecte drepturile copilului este credința că cei mici învață dacă sunt răniți sau pedepsiți” (Organizația Salvați Copiii, 2012).

Noile paradigme ale educației părinților sunt construite pe principiile abordărilor de tip cognitiv - comportamentalist, făcând trimiteri către poziționarea rațională a părintelui în raport cu copilul, comportamentele și cu educația acestuia.

Putem astfel remarca o modificare de perspectivă asupra relației cu copilul, părintele începe să se poziționeze ca partener și nu ca “dirijor al vieții” copilului, trecându-se de la poziția de părinte atotștiutor la poziția de părinte ce trebuie să învețe cum să devină părinte.

Noile paradigme, așa cum sunt delimitate în sursa anterior amintită, au fost preluate și în societatea românească fie pe filiera modificărilor de natură legislativă prin conceperea și aplicarea legislației de protecție a copilului (Legea nr. 272/2004) și inclusiv prin semnarea de către România a Declarației Universale Drepturilor Copilului. La acestea ținem să adăugăm, pe de o parte, faptul că în perioada de după anii 90’ numărul specialiștilor în domeniul psihopedagogic a crescut și odată cu aceasta a început să fie resimțit și rolul lor

la nivel social, iar pe de altă parte, se face simţit rolul programelor de educare a părinţilor oferite de ONG-uri, în special, programele despre care am amintit la începutul acestui articol.

Aşa cum lesne se poate constata, “noile paradigme” dau oportunitatea copilului de a se putea dezvolta în acord cu propriile sale nevoi, bucurându-se de libertate în creşterea şi devenirea sa, devenind responsabil de propriul traseu formativ. Experienţa de viaţă a părintelui, conform noilor paradigme, nu mai reprezintă o garanţie a succesului pentru “tânăra generaţie” şi nu mai este în mod automat o certificare a expertizei parentale.

O altă abordare a paradigmei educaţiei părinţilor este cea multidimensională, aceasta ne propune abordarea problematicii analizate:

- din *perspectiva parenting-ului*, privit ca proces de educaţie a părinţilor, în acest sens (Kirschenbaum, 2010) propunea o nouă împărţire a paradigmei educaţiei părinţilor plecând de la *vechea paradigmă* ce afirma că: “grija pentru copii este sarcina părinţilor” şi propune alternativ o *nouă paradigmă*: “grija pentru copii este sarcina părinţilor care, la rândul lor, au adesea nevoie de suportul şcolii pentru a-şi putea îndeplini sarcina”. Nevoia de modificarea paradigmatică îşi are suportul, în opinia autorului mai sus amintit în problemele cu care se confruntă copii la începuturile demersului de şcolarizare.

- din *perspectiva relaţiei de comunicare* (Tabelul nr.2), autorul afirmă ca perspectiva tradiţională era caracterizată prin unidirecţionalitate de la şcoală spre familie, modelul paradigmatic propus de (Kirschenbaum, 2010) având următoarea structură alternativă:

Tabelul 2. *Modele paradigmatic din perspectiva relaţiei de comunicare.*
După Kirschenbaum, (2010)

Vechea paradigma	Noua paradigmă
Comunicarea are caracter ocazional	Comunicarea trebuie sa fie frecventă (continuă)
Comunicarea este unidirecţională: de la şcoală spre familie.	Comunicarea este bidirecţională
Metode de comunicare limitate	O multitudine de metode de comunicare
Omogenitate cultural-lingvistică	Sensibilitate/deschidere cultural-lingvistică

Noile paradigme propuse țin cont de schimbările tehnologice din societatea contemporană, schimbări ce pot face ca aceste noi paradigme să nu aibă doar un caracter teoretic ci să fie chiar funcţionale.

- din *perspectiva implicării în şcoală*: *vechea paradigmă* făcea referire la implicarea voluntară a părinţilor în diferite evenimente şi având diferite roluri (ocasionale). *Noua paradigmă* adaugă: evenimente structurate de învăţare

pentru familie. Similar modelului american, treptat și în școala românească părinții încep să devină implicați în activitatea de învățare prin lectoratele tematice cu părinții și prin de activități de învățare “distractivă” comună cu copiii, implicat în activități ce implică exercițiul fizic și educația fizică.

- din perspectiva *implicării în efectuarea temelor, vechea paradigmă* susține că: părintele monitorizează și dacă este capabil chiar ajută la teme, *noua paradigmă* adaugă conceptul de participare. Paradigma participării este cea care poate ajuta părintele să evalueze just potențialul copilului, să identifice eventuale probleme de învățare, să îl facă pe copil să se simtă mai încrezător și să devină el, la rândul său mai încrezător.

Pornind tot de la perspectiva relației cu școala, Alvino, în 1985, apud (Crețu, 1998), propune un nou model de abordare a relației părintelui cu școala, rolurile cheie ale părinților fiind considerate a fi următoarele: learner, ajutor, suporter al imaginii pozitive despre școală, sursă complementară de informații pentru școală, resursă educațională, ca educator și ca inițiator al schimbării în școală.

Nevoia stringentă de adaptare a școlii dar și a familiei la nevoile educaționale tot mai variate la particularitățile de învățare și de dezvoltare ale fiecărui copil și părinte (Turliuc & Marici, 2013) se reflectă și în conceptul de *educație pentru toți*, concept ce a fost lansat la Jomtiem în cadrul *Conferinței Mondiale a Educației pentru Toți* (1990) și reafirmat după zece ani la Dakar, concept dublat de cel al învățării pe tot parcursul vieții (LLL), concept ce include generos și părinții.

Cojocaru, considera în același sens că: “părintele este considerat ca fiind persoana care trebuie să-și dezvolte abilitățile parentale în condițiile în care așteptările și exigențele sociale se modifică în funcție de considerentele ideologice” (Cojocaru & Cojocaru, 2011).

Ar fi de dorit ca educația părinților să nu fie centrată pe ceea ce părintele face greșit sau pe abordările de tip neintervenționist ci dinpotrivă educația părinților ar putea să se axeze pe cunoașterea și respectarea atât a propriilor drepturi și obligații cât și pe cunoașterea drepturilor copilului, pentru a construi o viață de familie de calitate.

Nevoia de a educa părinții vine și din faptul că provocările lumii contemporane sunt mult mai variate, iar uneori părinții nu au nici măcar competențe minimale de a identifica surse de pericol pentru devenirea copilului, spre exemplu lipsa sau competențele reduse de lucru cu computerul ale părinților pot fi premisa expunerii copilului la riscurile pe care internetul le implică, implicarea copiilor alături de părinți în activități sportive sau cu caracter sportiv neadecvate etapei de dezvoltare motrică și psihomotrică a copilului etc.

4. Concluzii

În România conceptul de educație a părinților este într-un proces de conturare, chiar dacă nu se desfășoară printr-o implicare foarte puternică a specialiștilor din domeniul științelor educației.

Până în prezent nu putem vorbi de conturarea unor modele românești de educare a părinților, programele desfășurate până acum, având un caracter psihologizat, axat mai curând pe abilitarea părintelui în a “gestiona” relația și comportamentul copilului.

Activitățile de educare a părinților în școala românească sunt încă tributare unui model învechit și nefuncțional, magistrocentrist, ce ignoră adesea faptul că părinții au nevoie să devină ei înșiși competenți în a educa proprii copii.

Problematica educației părinților are un caracter “globalizat” provocările de tip educațional cu care se confruntă părinți din țări și culturi diferite, având un consistent trunchi comun, trunchi generat de specificul epocii noastre caracterizate prin mobilitate a persoanelor, informațiilor, descoperirilor tehnice/informaționale, bunurilor etc. Toate acestea având în final, ca și consecință, determinarea de noi modificări paradigmatică ale educației părinților.